

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 43Cob/115/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6120414216
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 03. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Miriam Kamenská
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2024:6120414216.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici ako súd odvolací v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Miriam Kamenskej, členov senátu JUDr. Mariána Blahu a JUDr. Andrey Gindlovej v právnej veci žalobcu A. B. B., podnikajúci pod obchodným menom A. B. B. MaR-ELZAB, s miestom podnikania S. Sakalovej 1249/105, 01401 Bytča, IČO: 33 368 422, v konaní zastúpený Advokátska kancelária JUDr. Peter Strapáč, PhD., s.r.o., so sídlom Ul. 17. Novembra 3215, Čadca 022 01, IČO: 50 473 522, proti žalovanému Angelov Company, s.r.o., so sídlom Karpatské námestie 7770/10A, 831 06 Bratislava – mestská časť Rača, IČO: 36 609 064, v konaní zastúpený Advokátska kancelária AŠTARY, s. r. o., so sídlom Mariánske námestie 29/6, Žilina 010 01, IČO: 53 588 452, o zaplatenie 21.760,- Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozhodnutiu Okresného súdu Žilina č.k. 10Cb/7/2021-359 zo dňa 1. júla 2022 v rozsahu prvej výrokovej vety a tretej výrokovej vety, takto

rozhodol:

I. Rozhodnutie Okresného súdu Žilina č.k. 10Cb/7/2021-359 zo dňa 1. júla 2022 **p o t v r d z u j e**.

II. Žalobcovi **p r i z n á v a** proti žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozhodnutím súd prvej inštancie v prvej výrokovej vete uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 21.360,- Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 21.360,- Eur od 05.01.2021 do zaplatenia a paušálnu náhradu nákladov spojených s uplatnením pohľadávky vo výške 40,- Eur, všetko do troch dní od právoplatnosti rozhodnutia. V druhej výrokovej vete v ostatnej časti žalobný návrh zamietol. V tretej výrokovej vete rozhodol, že žalobca má voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 92 % s tým, že o výške týchto trov rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením po právoplatnosti rozhodnutia.

2. Súd prvej inštancie v odôvodnení rozhodnutia uviedol, že žalobou doručenu v upomínacom konaní dňa 03.11.2020 sa žalobca domáhal voči žalovanému uloženia povinnosti zaplatiť žalobcovi sumu 21.760,- Eur s úrokom z omeškania vo výške 9% ročne zo sumy 12.600,- Eur od 16.09.2020 do 21.09.2020, zo sumy 11.080,- Eur od 22.09.2020 do 02.10.2020, zo sumy 6.080,- Eur od 03.10.2020 do 06.10.2020, zo sumy 1.080,- Eur od 07.10.2020 do zaplatenia, zo sumy 7.080,- Eur od 27.09.2020 do zaplatenia, zo sumy 5.800,- Eur od 13.10.2020 a zo sumy 7.800,- Eur od 27.10.2020 do zaplatenia a náklady spojené s uplatnením pohľadávky vo výške 40,- Eur s tým, že žalobca vykonal pre žalovaného práce vyplývajúce zo Zmluvy o dielo č. 16/06/2020 uzatvorenej dňa 19.06.2020 (ďalej aj len „Zmluva“ alebo „Zmluva o dielo“) a za vykonané a odsúhlasené práce v súlade s čl. IV. Zmluvy vystavil žalovanému faktúru č. 20055, ktorá bola čiastočne uhradená dňa 21.09.2020 v sume 1.520,- Eur, dňa 02.10.2020 v sume 5.000,- Eur, dňa 06.10.2020 v sume 5.000,- Eur a zvyšný dlh predstavuje sumu 1.080,- Eur;

faktúru č. 20062 na sumu 7.080,- Eur; faktúru č. 20069 na sumu 5.800,- Eur a faktúru č. 20074 na sumu vo výške 7.800,- Eur, ktoré žalovaný napriek uplynutiu lehoty splatnosti neuhradil.

3. Žalovaný obranu založil na tvrdení, že žalobcovi právo na zaplatenie ceny diela nevzniklo, keď v Zmluve o dielo strany dohodli spôsob určenia ceny diela ako súčin hodinovej sadzby podľa počtu hodín riadneho vykonávania diela zhotoviteľom, na základe súpisu vykonaných prác písomne odsúhlasených objednávateľom, keď za písomné odsúhlasenie súpisu vykonaných prác objednávateľom sa považuje výlučne podpísanie súpisu na znak jeho správnosti konateľom objednávateľa alebo osobou na to splnomocnenou konateľom žalovaného ako objednávateľom a žalobca ku všetkým vystaveným faktúram priložil kópie listín v nemeckom jazyku označených ako „Bautagebuch für 1 Woche“, podpísaných tretími osobami, ktoré nemali žiadne oprávnenie odsúhlasit' súpis vykonaných prác za žalovaného a tieto listiny ani nevykazujú povinné náležitosti odsúhlasených súpisov skutočne vykonaných prác v zmysle podmienok vyplývajúcich z čl. IV. bod 4.4 Zmluvy. Žalovaný potvrdil doručenie predmetných faktúr, avšak s tým, že tieto boli následne žalobcovi vrátené ako neoprávnené s príslušným odôvodnením listami žalovaného zo dňa 15.12.2020. Žalovaný poprel tvrdenie žalobcu, že čiastkovými platbami čiastočne uhradil prvú zo žalovaných faktúr a zdôraznil, že úhrady vykonal ako zálohové platby na cenu diela a nie titulom splatnej ceny diela. Žalovaný súčasne uviedol, že práce na diele žalobca uskutočnil s nedostatočnou kvalitou a nedostatočnou odbornou znalosťou a tieto nezodpovedajú tzv. normohodinám ustanoveným v danej oblasti, pričom nedostatky vykonávania diela na strane žalobcu boli žalovanému vytknuté hlavným objednávateľom žalovaného na predmetnej stavbe, na čo bol žalobca upozornený pri vrátení sporných faktúr.

4. Žalobca ďalej v konaní poukázal na obchodnú prax strán od uzavretia Zmluvy s tým, že od počiatku zmluvného vzťahu boli súpisy prác podpisované vždy zástupcom nemeckého investora a doručované žalovanému osobne do sídla žalovaného, od začiatku vykonávania stavebných prác podľa Zmluvy vystavil žalobca niekoľko faktúr, ktorých prílohou bol obdobný súpis odpracovaných hodín podpísaný zástupcom nemeckého investora, pričom aj keď sa žalovaný dostával do omeškania, napokon svoje záväzky vždy uhradil. Medzi stranami nebola zavedená prax, že súpisy hodín mali byť podpísané konateľom žalovaného, tento sa na predmetnej stavbe v zásade ani nenachádzal. Žalobca od vzniku sporu nebol vyzvaný k oprave, prepracovaniu ani doplneniu faktúry. Žalobca namietal, že žalovaný mu faktúry vrátil až po vydaní platobného rozkazu v súdnej veci. Čiastočné úhrady žalovaného smerovali k plneniu splatných faktúr pod hrozbou, že žalobca odíde zo stavby a práce ďalej vykonávať nebude. S kvalitou vykonávaného diela vyjadroval zástupca nemeckého investora spokojnosť, vady diela žalovaným neboli namietané. Žalobca poukázal i na to, že otec konateľa žalovaného vystupoval ako oprávnená osoba, a to nielen pri preberaní faktúr, ale i pri celkovom chode spoločnosti žalovaného.

5. Žalovaný ďalej v konaní potvrdil, že žalobca osobne doručoval faktúry žalovanému a trval na potvrdení ich prevzatia, pričom v prípade faktúr č. 20055 a č. 20066 tieto sú za žalovaného podpísané otcom konateľa žalovaného, ktorý nie je štatutárnym orgánom ani zamestnancom žalovaného a bol len prítomný v sídle žalovaného a prevzatie potvrdil svojím podpisom na naliehanie žalobcu, ide však výlučne o potvrdenie, že faktúra bola doručená. Žalovaný zdôraznil, že zmluvné strany dohodli hmotno-právne podmienky pre vznik práva na zaplatenie ceny diela ako tzv. nepravé podmienky, t.j. zmluvný predpoklad vzniku nároku na úhradu ceny diela, pri absencii ktorých nárok žalobcu na zaplatenie ceny diela nevzniká.

6. Súd prvej inštancie napadnuté rozhodnutie odôvodnil tým, že s dôrazom na osobitosti predmetnej právnej veci posudzoval, či pri absencii žalovaným odsúhlasených súpisov prác vzniklo žalobcovi právo domáhať sa podanou žalobou nároku na zaplatenie ceny diela, keď medzi žalobcom a žalovaným bola písomne uzavretá Zmluva o dielo zo dňa 19.06.2020, v ktorej strany podrobne dohodli podmienky vzniku práva žalobcu ako zhotoviteľa na zaplatenie ceny diela vždy v časových intervaloch dvoch týždňov, s úpravou formálneho postupu zhotoviteľa pri uplatnení svojich práv. Súd prvej inštancie zdôraznil, že k písomnému odsúhlaseniu súpisov vykonaných prác žalobcu zo strany konateľa žalovaného nedošlo, keď napriek všetkým vykonaným dôkazom nebolo v konaní spoľahlivo preukázané, že by žalovaný splnomocnil na potvrdenie časového súpisu vykonaných prác inú osobu, a teda bol oprávnený tento súpis vykonaných prác potvrdit' výlučne konateľ žalovaného Marko Dubaj. Na druhej strane bolo však potrebné konštatovať, že hoci procedúra predkladania návrhu súvisu skutočne vykonaných prác na schválenie žalovanému bola v Zmluve riadne dohodnutá, zmluvné strany sa dohodnutým spôsobom predkladania a potvrdzovania týchto súpisov dôsledne neriadili a ani v jednom prípade

žalovaným vykonaných úhrad podľa dohodnutého spôsobu nepostupovali. Napriek tomu, že žalobca na preukázanie dôvodnosti uplatneného nároku predložil k jednotlivým faktúram tzv. „šichtovnicu“ v nemeckom jazyku, v ktorom sa nevedie súdne konanie, súd prvej inštancie mal za to, že zaťažovanie žalobcu prekladom týchto listín by vzhľadom na ich obsahové náležitosti bolo v rozpore s princípom vyjadrením v článku 17 CSP, keď podstatný obsah predmetných listín je bez potreby ich prekladu jasne spoznatelný a zrozumiteľný. Podľa súdu prvej inštancie z vykonaných dôkazov bolo nesporne preukázané, že žalobca žiadal o poskytnutie formulára na evidenciu odpracovaných hodín a v reakcii e-mailom dňa 11.08.2020 žalovaný zaslal šichtovnice. Podľa súdu prvej inštancie možno konštatovať, že napriek ich vráteniu žalobcovi listom zo dňa 15.12.2020, počet v nich evidovaných odpracovaných hodín žalovaný procesne relevantným spôsobom nespochybnil.

7. Súd prvej inštancie konštatoval, že svedok B. C., spolupracovník žalobcu, potvrdil skutočnosť, že Zmluvou predpokladaný predmet diela bol určený žalobcovi prostredníctvom otca konateľa žalovaného A. A. D., pričom konkrétne práce na stavbe určoval zástupca nemeckej strany p. E., ktorého podpisom sú opatrené šichtovky žalobcu. Z výpovede svedka vyplynulo, že žalobcom vykonávané práce na stavbe boli evidované z hľadiska jeho vecného rozsahu dennými záznamami následne poskytnutými zástupcovi nemeckého investora p. E., ktoré pre každý druh vykonávanej činnosti obsahovali priradený číselný kód. Svedok rovnako potvrdil, že odmeňovanie medzi žalovaným a nemeckým investorom prebiehalo na základe vecného rozsahu vykonaných prác, teda odlišným spôsobom ako bol dojednaný medzi stranami sporu, s čím súvisela časová evidencia vykonávaných prác v podobe tzv. „šichtovnice“ a tieto boli žalobcovi podpisované buď p. E. alebo p. E. ako zástupcom investora na predmetnej stavbe. Svedok tiež potvrdil, že časový rozsah vykonaných prác vždy odovzdával žalobcovi, zatiaľ čo vecný rozsah vykonaných prác bol poskytovaný zástupcom nemeckého investora.

8. Súd prvej inštancie konštatoval, že z výpovede svedka F. C., ktorý vykonával stavebné práce na predmetnom diele na základe obchodnej zmluvy uzatvorenej so žalovaným, vyplynula skutočnosť, že na predmetnej stavbe vykonávali pomocné a dokončovacie práce viacerí podnikatelia, pričom svedok evidoval vykonávané práce všetkých zhotoviteľov pre potreby nemeckého investora a súčasne zabezpečoval súpisy materiálu potrebného pre zhotovenie diela na zabezpečenie objednávok tohto materiálu na stavbu. Svedok uviedol, že dielo bolo vykonávané všetkými pracovníkmi bez toho, že by bolo rozdelené na jednotlivé časti, pričom ocenenie týchto prác bolo vykonávané na základe evidencie vypracovanej každým jednotlivým zhotoviteľom a na základe následného spoločného súpisu prác pre nemeckého odberateľa, ktorý súpis vykonaných prác bol odovzdávaný p. E..

9. Súd prvej inštancie potom za preukázanú hodnotil skutočnosť, že spôsob evidencie vykonaných prác žalobcu ako subdodávateľa žalovaného a následne vo vzťahu medzi žalovaným a jeho nemeckým objednávateľom bol rozdielny, keď základom odmeňovania žalobcu vo vzťahu k žalovanému za vykonané práce bol počet odpracovaných hodín pracovníkov žalobcu, zatiaľ čo dohoda o cene diela medzi žalovaným a nemeckým odberateľom bola viazaná na vecný rozsah vykonaných prác. V dôsledku projektových zmien a z toho vyplývajúcich prác a opráv diela vznikli disproporcie medzi vyúčtovanou cenou diela uplatnenou žalobcom voči žalovanému podľa reálne odpracovaných hodín a medzi cenou diela vyúčtovanou žalovaným vo vzťahu k nemeckému objednávateľovi podľa vecného rozsahu vykonaného diela. V konaní bola preukázaná skutočnosť, že žalobca súpisy vykonaných prác v podobe tzv. „šichtovky“ doručoval žalovanému vždy spolu s faktúrou, pričom ich prevzatie bolo potvrdené buď priamo konateľom žalovaného alebo otcom konateľa žalovaného A. A. D. v sídle žalovaného, a to bez toho, že by žalovaný súčasne s prevzatím týchto listín namietal akékoľvek chýbajúce náležitosti faktúry alebo súpisov prác, pričom niekoľko takto vystavených faktúr a z nich žalobcom uplatnených pohľadávok bolo žalovaným z rovnakej Zmluvy zaplatených.

10. Súd prvej inštancie poukázal na to, že napriek tomu, že konateľ žalovaného poprel, že by súpisy skutočne vykonaných prác, ktoré by obsahovali časové údaje k vykonaným prácam, boli zo strany žalobcu žalovanému predložené, vo vzťahu k listinám v nemeckom znení s označením „Bautagebuch für 1 Woche“, ktoré tvorili prílohu žalovaných faktúr, žalovaný namietol skutočnosť, že nie sú podpísané žalovaným, resp. žalovaným splnomocnenou osobou. Žalovaný odmietal, že má ísť o súpisy, resp. návrhy súpisov vykonaných prác keďže listiny sú vyhotovené v nemeckom jazyku, mohli slúžiť maximálne pre nemeckého odberateľa. Podľa súdu prvej inštancie uvedené tvrdenie je však rozporné s obsahom listinného dôkazu predloženého samotným žalovaným, a to listom žalovaného s označením „vrátenie faktúry“ zo dňa 15.12.2020, v texte ktorého výslovne uviedol, že: „...ste vystavili spornú faktúru

a priložili ste k nej fotokópie dvoch listín v nemeckom jazyku, ktoré sú podpísané tretími osobami, ktoré nemali žiadne oprávnenie schváliť súpis vykonaných prác za našu spoločnosť“. Podľa súdu prvej inštancie z uvedeného teda nesporne vyplýva, že predmetné listiny vyhotovené v nemeckom jazyku sa dostali do dispozičnej sféry žalovaného a napriek tomu, že súpis obsahuje menný zoznam a časový rozsah vykonaných prác, žalovaný tieto listiny nesporne spája s pojmom „súpis vykonaných prác“. Napriek tomu, že žiaden z vykonaných dôkazov nepreukázal udelenie splnomocnenia pre nemeckého investora potvrdiť žalobcom evidovaný časový rozsah vykonaných prác, tzv. „šichtovky“ tvorili nesporne prílohu aj iných žalobcom vystavených faktúr, ktorých evidencia vyplýva z knihy pohľadávok na č. I. 57 súdneho spisu, a ktoré boli žalovaným napriek rovnakému spôsobu evidencie vykonaných prác a rovnakému spôsobu ich predkladania žalovanému žalobcovi uhradené. Navyše, na viacerých miestach Zmluvy pojem „súpisy skutočne vykonaných prác“ je výlučne spájaný s počtom hodín vykonávaných prác (čl. III. bod 3.2., čl. IV. bod 4.2. písm. b), čl. IV. bod 4.4., čl. VI. bod 6.8. Zmluvy o dielo). Na základe uvedeného súd prvej inštancie pre ďalšie hodnotenie dôvodnosti žalovaného nároku a procesnej obrany žalovaného vychádzal z predpokladu, že tzv. „šichtovnice, šichtovky“ predstavujú Zmluvou predpokladaný súpis vykonaných prác bez toho, že by Zmluva ukladala žalobcovi súčasne predkladať žalovanému aj vecný rozsah týchto prác. Tým, že žalobca predložil žalovanému týždenné záznamy vykonaných stavebných prác, splnil jeden z predpokladov pre uplatnenie práva na zaplatenie ceny diela, a to predloženie súpisov na schválenie žalovanému a na uvedený záver nemala vplyv skutočnosť, že žalobcom predložený súpis obsahuje podpisy iných osôb.

11. Súd prvej inštancie zdôraznil, že žalovaný sa od začiatku vzniku sporu bránil proti nedodržanému Zmluvou určenému spôsobu evidencie prác a jej predkladania žalovanému ako podmienky vzniku práva na zaplatenie ceny diela, avšak v konaní logickým, racionálnym a presvedčivým spôsobom svojou výpoveďou neobjasnil dôvod a okolnosti, pre ktoré sa strany od Zmluvou určených podmienok odchyľili, keď v rozpore s obsahom Zmluvy žalobca doručoval žalovanému súpisy prác a faktúry osobne do sídla žalovaného, a žalovaný tieto bez výhrad preberal, potvrdzoval prevzatie faktúr a na tieto plnil. Na výslovnú otázku súdu prvej inštancie žalovaný potvrdil, že súpisy si pozrel so všeobecným konštatovaním, že v evidencii zistil nezrovnalosti, pre ktoré boli súpisy pre žalovaného neakceptovateľné a tieto následne žalobcovi vrátené. Z e-mailovej a sms komunikácie predloženej žalobcom však bolo zrejme, že omeškanie žalovaného s úhradou žalobcom vystavených faktúr nikdy nebolo spájané s nedostatkom odsúhlasenia súpisov vykonaných prác žalovaným. Napriek tomu, že svedok A. A. D., G., s ktorým žalobca komunikoval ohľadne úhrady ceny diela, vo svojej svedeckej výpovedi vymedzil svoje právne postavenie k žalovanému ako poradného orgánu, ktorý nemal žiadnu kompetenciu zastupovať žalovaného, z výpovede svedka na pojednávaní vyplynulo, že išlo o osobu, ktorá podrobne poznala obsah všetkých mu predložených listín, rovnako aj Zmluvy, išlo o osobu, ktorá sa aktívne zúčastňovala rokovaní medzi stranami, komunikovala s žalobcom. Svedok vo svojej svedeckej výpovedi opakovane používal nominatív množného čísla pri popise skutkových dejov súvisiacich s predmetnou Zmluvou, čo zásadným spôsobom spochybňovalo výpoveď svedka a tvrdenia žalovaného o nedostatku oprávnenia svedka D. konať v mene žalovaného. Žalobca disponoval vizitkou svedka A. A. D., poskytnutej žalobcovi v súvislosti s predzmluvným rokovaním medzi procesnými stranami a napriek tomu, že svedok uviedol, že vizitku predloženú žalobcom svedok nikdy nepoužíval a takúto vizitku nikomu nedával, v tejto časti súd prvej inštancie výpoveď svedka hodnotil ako tendenčnú, nakoľko je iracionálne až absurdné predpokladať, že v rámci zvolených prostriedkov procesného útoku by žalobca nechal vyhotoviť vizitku iného subjektu ako nepriameho dôkazu pre účely uplatnenia a preukazovania svojich nárokov. Z e-mailovej a sms komunikácie uskutočnenej medzi žalobcom a žalovaným konajúcim prostredníctvom A. A. D. nemožno dovodiť záver, že by zo strany A. D. bola spochybnená kompetencia vyjadrovať sa k okolnostiam úhrady pohľadávok žalobcu alebo v iných veciach súvisiacich so záväzkovým vzťahom procesných strán.

12. Súd prvej inštancie zdôraznil, že napriek tomu, že žalovaný bol v zmysle uzatvorenej Zmluvy oprávnený vyžadovať predloženie faktúry až po odsúhlasení súpisu vykonaných prác a súčasne bol oprávnený vyzvať žalobcu na predloženie prípadných ďalších podkladov potrebných na overenie správnosti predloženého návrhu súpisu, prípadne vrátiť súpis na prepracovanie, žalovaný tak nepostupoval. Hoci žalovaný nesporne prevzal žalobcom vystavené a do sídla žalovaného doručené faktúry, spolu s prílohami, ktoré tvorili tzv. „šichtovky“, a to v dňoch 25.08.2020, 05.10.2020, 21.09.2020 a 05.09.2020, žalovaný tieto vrátil žalobcovi späť až dňa 15.12.2020 podaním na pošte zo dňa 21.12.2020, t.j. po doručení platobného rozkazu žalovanému v tejto veci. Hoci súpisy prác mali označenie v nemeckom jazyku ako „Bautagebuch für 1 Woche“, obsah týchto listín aj bez ich úradného prekladu

obsahoval údaje zjavne spoznatelne a zrozumitelne, navyse slo o listiny poskytnute zalobcovi na jeho ziadost priamo kancelariou zalovaneho. Teda aj v pripade abstrahovania vsetkych ostatnych casti textu listiny, obsah súpisov je zrejmý, nespochybnitelny a zjavny. Pokial zalovany v konani namietal, ze súpisy neobsahuju prislusnu cast ceny diela, ktorá je predmetom fakturacie, pri dohodnutom spôsobe fakturacie ceny diela, a to hodinovou sadzbou v sume 20,- Eur a pripojením týchto súpisov k žalobcom vystaveným faktúram, je podľa súdu prvej inštancie možné aj túto námietku zalovaného, navyše uplatnenú až po doručení platobného rozkazu v predmetnej veci, považovať za nie relevantnú, ktorá by umožňovala podmieňovať vznik práva na zaplatenie ceny diela touto náležitosťou, keďže dohodnutý spôsob určenia ceny diela pri určenom počte odpracovaných hodín a dohodnutej hodinovej sadzby umožňuje jednoduchým matematickým úkonom určenie výslednej ceny diela. Podmieňovanie vzniku nároku na zaplatenie ceny diela touto formálnou náležitosťou súpisu, podobne ako požiadavka na predloženie súpisu formou emailu v presne stanovenom čase, by podľa názoru súdu prvej inštancie viedlo k prílišnému formalizmu a zjavnej nespravodlivosti pri usporiadaní sporných nárokov. V tejto súvislosti súd prvej inštancie poukázal na obsahové nejednoznačnosti pri vymedzení náležitosti súpisu vykonaných prác v Zmluve, konkrétne čl. IV. bod 4.2 písm. b/ a čl. IV. bod 4.4., ktoré rozdielnym spôsobom vymedzujú obsahové náležitosti súpisov tak, že v jednom prípade postačuje počet hodín riadneho vykonávania diela a v druhom prípade je obsahová náležitosť rozšírená aj na prislusnú časť ceny diela, ktorú neurčitosť je potrebné pričítať na farchu predkladateľa návrhu Zmluvy, ktorým je žalovaný.

13. Súd prvej inštancie vo vzťahu k žalovaným namietanej nekvalite diela vykonávaného žalobcom poznamenal, že ostala v rovine ničím nepodložených tvrdení, keď žalovaný napriek námietkam žalobcu nepreukázal splnenie notifikačnej povinnosti a ani uplatnenie akéhokoľvek zodpovednostného nároku voči žalobcovi z titulu vadného plnenia. Pokiaľ v Zmluve absentuje vymedzenie konkrétneho diela jeho kvalitatívnymi a kvantitatívnymi parametrami, ktoré mali byť určované prostredníctvom zástupcu nemeckého investora, pri zachovaní výkladu Zmluvy v prospech jej platnosti, zmluvné vymedzenie diela bez ďalších skutkových tvrdení zalovaného neumožňuje súdu ani posúdenie relevantnosti námietky zalovaného vo vzťahu ku kvalite žalobcom vykonávaného diela.

14. Súd prvej inštancie za právne významnú skutočnosť vnímal aj moment čiastkového plnenia vykonaného žalovaným, keď žalovaný síce pri uskutočnení platieb označil vykonané platby ako „zálohu“, avšak z vykonaných dôkazov je nesporné, že k úhradám zalovaného došlo dňa 21.09.2020, dňa 02.10.2020 a dňa 06.10.2020, t.j. trikrát v sume 5.000,- Eur bez toho, že by zaplateniu predchádzala žalobcom vystavená preddavková faktúra, resp. iná výzva na zaplatenie takejto zálohovej platby, pričom v čase poskytnutého plnenia žalobca evidoval svoje splatné pohľadávky voči žalovanému, vo vzťahu ku ktorým žalovaný do okamihu vykonaných úhrad žiadne preukázateľné námietky neuplatnil.

15. Súd prvej inštancie poukázal aj na to, že žalovaný vrátil žalobcovi vystavené faktúry s ich prílohami späť a rozporoval právo žalobcu na zaplatenie ceny diela až po doručení platobného rozkazu. Od okamihu doručenia faktúr so súpismi prác do momentu doručenia platobného rozkazu v tejto veci obsahovú a formálnu správnosť postupu žalobcu žalovaný nenamietal, čiastočne (zálohovo) žalobcovi plnil na vykonané dielo a počas súdneho konania, kedy sa žalobcom predložené listiny opakovane dostali do dispozičnej sféry zalovaného spolu s platobným rozkazom, k žalobcom vymedzenému časovému rozsahu vykonaných prác sa žalovaný bližšie nevyjadril a svoje námietky podrobnejšie nešpecifikoval. Obrana zalovaného k obsahu žalobcom predložených súpisov mala len všeobecný charakter a nosne sa zameriavala na nedodržanie zmluvných požiadaviek vzniku práva na zaplatenie ceny diela. Žalovaný v rámci procesnej obrany neuviedol, v akom rozsahu je súpis prác predložený žalobcom oprávnený a v akom nie, v ktorej časti je žalobcom predložený súpis pre zalovaného nezrozumiteľný, ktoré časti žiada doplniť, ktoré objasniť, ktoré podklady je potrebné žalovanému doložiť pre posúdenie ich správnosti, prečo súpisy vykonaných prác, hoc aj dodatočne nepodpísal, ktoré skutočnosti žalovanému v podpísaní súpisov bránili. Z vykonaných dôkazov nesporne vyplynulo, že žalobca realizoval jednotlivé pomocné stavebné práce podľa pokynov nemeckého investora, keďže iná osoba poverená žalovaným na riadenie a kontrolu stavebných činností sa na stavbe nenachádzala. Táto osoba hoc bez potrebného splnomocnenia žalobcovi súpisy prác verifikovala. Pokiaľ žalovaný v procesnom postavení objednávateľa diela neposkytol žalobcovi potrebnú súčinnosť na preverenie časového rozsahu vykonaného diela, nemôže obrana zalovaného o nesplnení podmienok fakturácie ceny diela byť na farchu zhotoviteľa, t. j. poskytovateľa stavebných prác. Námietka zalovaného, ktorá je obsahom listiny o vrátení faktúry zo dňa 15.12.2020, podľa ktorej žalobcom uvádzaný súpis

nezodpovedá normohodinám, je len všeobecným konštatovaním bez bližšej špecifikácie námietky žalovaného, ktorá by umožňovala jej vecný prieskum. Žalovaný v pomeroch prejednávanej veci nepreukázal dôvody, pre ktoré nesplnil svoju povinnosť podpísať návrhy súpisov prác, a tak momentom vrátenia faktúr spolu s prílohami listom zo dňa 15.12.2020 adresovaným žalobcovi a podaným na pošte dňa 21.12.2020 žalovaný svojím postupom zmaril splnenie zmluvnej podmienky, ktorým momentom odpadla zmluvná podmienka pre vznik práva žalobcu na zaplatenie ceny diela. Aj s vedomosťou obsahu rozhodnutia Najvyššieho súdu Českej republiky zo dňa 22.04.2009, sp. zn. 23Cdo 799/2009 súd konštatuje, že v pomeroch prejednávanej veci nešlo o identickú skutkovú situáciu s dopadom na právne posúdenie danej veci.

16. Súd prvej inštancie pre objektívne posúdenie veci poukázal i na to, že pokiaľ žalobca predkladal žalovanému súpisov prác v podobe tzv. „šichtoviek“ súčasne spolu s faktúrami, vystavenie faktúr bolo žalobcom predčasné, nakoľko v zmysle dojednaných zmluvných podmienok bol žalobca oprávnený faktúry vystaviť až po odsúhlasení týchto súpisov prác žalovaným ako objednávateľom diela. Pokiaľ návrhy súpisov prác, hoci opatrené podpismi iných osôb, nie na takéto úkon oprávnených, boli predložené žalovanému ako príloha faktúr, je možné považovať uvedené listiny z hľadiska ich obsahových náležitostí ako návrhy súpisov, ktoré bol žalovaný v rámci svojej zmluvnej povinnosti a z nej vyplývajúcej dojednanej súčinnosti povinný riadne preskúmať a v prípade, že tieto nespĺňajú Zmluvou dohodnuté náležitosti v zmysle čl. IV. bod 4.3., 4.4. Zmluvy, bol žalovaný oprávnený faktúru príp. súpisov prác žalobcovi vrátiť, príp. vyžadovať od zhotoviteľa predloženie ďalších podkladov potrebných na overenie správnosti predloženého návrhu súpisu, a to v súlade s čl. IV. bod 4.4 Zmluvy o dielo, čo však žalovaný neučinil a faktúry spolu s prílohami žalobcovi vrátil až po doručení platobného rozkazu v predmetnej právnej veci. V liste žalovaného zo dňa 15.12.2020 okrem citácie relevantných zmluvných ustanovení upravujúcich podmienky vzniku práva zhotoviteľa na zaplatenie ceny diela a vytýkaných nedostatkov žalobcom vystavených faktúr, vo vzťahu k predloženým súpisom prác okrem námietky absentujúceho podpisu žalovaného a všeobecnej námietky väd diela, žalovaný nešpecifikoval konkrétne nedostatky súpisov a nevyzval žalovaného na ich doplnenie. Žalovaný vrátením súpisov prác žalobcovi bez náležitého odôvodnenia zámerne zmaril splnenie podmienky, ktorej nespĺnenie je žalovanému na prospech, a tak vznik práva žalobcu na zaplatenie ceny vykonaných prác, resp. poskytnutého plnenia sa v pomeroch prejednávanej veci stalo nepodmieneným. Uvedený moment súd ustálil vo väzbe na okamih vrátenia faktúr spolu so súpsimi žalobcovi listom zo dňa 15.12.2020, podaným na pošte dňa 21.12.2020, od ktorého momentu súd pri zohľadnení lehoty splatnosti faktúr, t. j. 14 dní viazal vznik omeškania žalovaného s plnením peňažného dlhu, keď 14 dní na splnenie záväzku uplynulo dňa 04.01.2021. Pokiaľ žalovaný svoj peňažný záväzok vyplývajúci z časového rozsahu žalobcom vykonaného diela do uvedeného termínu nesplnil, dostal sa dňom 05.01.2021 do omeškania s úhradou peňažného dlhu, ktoré omeškanie naďalej trvá.

17. Súd prvej inštancie potom zhrnul, že z postupu účastníkov zmluvného vzťahu bolo zrejmé, že napriek písomne uzatvorenej Zmluve tak žalobca, ako aj žalovaný sa dôsledne obsahom Zmluvy neriadili. V prípade iných skôr žalobcom vystavených faktúr, ktorými si žalobca uplatnil voči žalovanému nárok na zaplatenie ceny diela, žalovaný nesprávnosť, resp. predčasnú fakturáciu žalobcovi nenamietal, rovnako nenamietal obsahové náležitosti súpisu vykonaných prác, spôsob jeho doručenia alebo jeho vyhotovenie v nemeckom jazyku, hoci tieto „nedostatky“ museli byť žalovanému zrejmé už len jednoduchým nahliadnutím do textu listiny, a to bez potreby jej podrobného a bližšieho skúmania. Žalovaný na skôr žalobcom vystavené faktúry plnil a v čase splatnosti žalovaných faktúr preukázateľne poskytol žalobcovi plnenie pod označením „záloha“, a to bez toho, že by bol na zaplatenie preddavkov na cenu diela žalobcom vyzvaný, bez toho, že by žalovanému takáto povinnosť vyplývala z obsahu Zmluvy alebo zo zákona. Tým, že žalovaný plnil bez existencie iného akéhokoľvek právneho dôvodu a súčasne s plnením neadresoval žalobcovi akékoľvek námietky k predčasnosti a nesprávnosti žalobcom vystavených faktúr a k nim pripojeným súpsim, s ohľadom na doterajšiu obchodnú prax, ktorú si medzi sebou strany vytvorili, žalovaný ponechal žalobcu v presvedčení, že žalobcom zvolený postup evidencie vykonaného diela a fakturácie ceny diela je správny a žalovaným akceptovateľný. V kontexte zistených časových súvislostí vykonaných úhrad a zistenej splatnosti fakturovanej ceny diela podľa obsahu predložených faktúr vyvstáva predpoklad a motivácia žalovaného dosiahnuť ďalšie vykonávanie prác žalobcom na predmetnom diele a eliminovať možné prerušenie výkonu prác pre omeškanie žalovaného s úhradou ceny diela. K zjavnej zmene v postoji žalovaného došlo až po doručení platobného rozkazu v tejto veci, keď žalovaný vrátil žalobcom vystavené faktúry vrátane súpisov a rozporoval vznik práva žalobcu na zaplatenie fakturovanej ceny diela, odvolávajúc sa striktne na nedodržanie zmluvných

podmienok vzniku práva žalobcu, hoci tieto v doterajšej obchodnej praxi sporových strán neboli medzi žalobcom a žalovaným dôsledne aplikované.

18. Súd prvej inštancie potom vychádzajúc z dokladovaného rozsahu žalobcom vykonaných prác na predmetnom diele, verifikovaných zástupcom nemeckého investora, ktorý nebol v konaní zo strany žalovaného relevantne spochybnený, vyhodnotil žalobcom uplatnený nárok ako čiastočne dôvodný a priznal žalobcovi pohľadávku titulom ceny zmluvného plnenia za vykonané pomocné stavebné práce uskutočnené žalobcom v období od 33. - 40. kalendárneho týždňa v roku 2020 na stavbe v Ingelheime, a to za práce vykonávané v 33. týždni v rozsahu odpracovaných 300 hodín a v 34. týždni 330 hodín, t.j. 630 hodín/20,- Eur spolu v cene 12.600,- Eur (vyúčtované faktúrou č. 20055 zo dňa 25.08.2020, z ktorej neuhradený zostatok, ktorý tvorí predmet konania je pohľadávka v sume 1.080,- Eur); v 35. týždni 80 hodín a v 36. týždni 174 hodín, t.j. 354 hodín/20,- Eur spolu v cene 7.080,- Eur (vyúčtované faktúrou č. 20062 zo dňa 05.09.2020), v 37. týždni 170 hodín a v 38. týždni 120 hodín, t.j. 290 hodín/20,- Eur spolu v cene 5.800,- Eur (vyúčtované faktúrou č. 20069 zo dňa 21.09.2020). Za obdobie 39. týždňa vyplývalo z obsahu súpisu vykonaných prác odpracovaných 220 hodín a v 40. týždni 150 hodín, t.j. 370 hodín/20,- Eur, čomu zodpovedala pohľadávka žalobcu v sume 7.400,- eur (vyúčtované v rámci faktúry č. 20074 zo dňa 05.10.2020), keď v rozsahu, v ktorom posledná zo žalobcom vystavených faktúr prevyšovala pohľadávku vyplývajúcu z predloženého súpisu prác, t.j. nad rámec evidovaných 370 hodín, súd prvej inštancie vyhodnotil nárok žalobcu, napriek absencii konkrétnej námietky žalovaného, za nedôvodný (rozdiel vyúčtovanej sumy 7.800,- Eur a zo súpisu vyplývajúcej pohľadávky v sume 7.400,- Eur). Súd prvej inštancie preto priznal žalobcovi pohľadávku sume 21.360,- Eur spolu s úrokom z omeškania v zákonom stanovenej sadzbe a paušálnu náhradu nákladov spojených s uplatnením pohľadávky vo výške 40,- Eur a v ostatnej časti žalobný návrh ako nedôvodný zamietol.

19. Súd prvej inštancie o nároku na náhradu trov konania rozhodol na základe princípu úspechu strán tak, že žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania voči žalovanému v rozsahu 92%, keď úspech žalobcu predstavoval 96% (istina vo výške 21.360,- Eur, úrok z omeškania vo výške 8 % ročne zo sumy 21.360,- Eur od 05.01.2021 do zaplataenia a paušálna náhrada nákladov spojených s uplatnením pohľadávky vo výške 40,- Eur, t.j. pohľadávka vyčíslená k dátumu vyhlásenia rozhodnutia v sume 24.259,89 Eur a úspech žalovaného 4 %, z toho čistý úspech žalobcu bol 92% (96% - 4%).

20. V zákonom stanovenej lehote podal žalovaný proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie v rozsahu prvej výrokovej vety a tretej výrokovej vety odvolanie, ktoré odôvodňoval tým, že súd prvej inštancie nesprávnym procesným postupom znemožnil žalovanému, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Navrhol, aby odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie v napadnutom rozsahu zmenil tak, že žalobu zamietne a prizná žalovanému voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

21. Žalovaný v odvolaní súdu prvej inštancie vytýkal celkom nedostatočné predbežné právne posúdenie veci v zmysle § 181 ods. 2 CSP, z ktorého nebolo vonkoncom možné usúdiť, aký výrok rozhodnutia vo veci samej možno očakávať. Z predbežného právneho posúdenia či už na pojednávaní konanom dňa 22.10.2021, ani v žiadnej neskoršej fáze konania až do vyhlásenia napadnutého rozhodnutia nebolo možné žiadnym spôsobom predvídať právne závery súdu prvej inštancie rozsiahlo uvádzané v napadnutom rozhodnutí, ktoré boli kľúčové. Všetky tieto zásadné právne závery súdu prvej inštancie, ktorými výrazne zasiahol do obsahu uzavretej zmluvy medzi žalobcom a žalovaným a do ich zmluvnej slobody tak, aby mohol žalobcovi vyhovieť, zostali pre žalovaného až do vyhlásenia napadnutého rozhodnutia celkom nepredvídateľné a nemohol sa im ani snažiť dostatočne oponovať, keďže o takomto zamýšľanom právnom posúdení súdom prvej inštancie nemal a nemohol mať, i so zreteľom na doterajšiu rozhodovaciu činnosť Okresného súdu Žilina i Krajského súdu v Žiline v právoplatne skončených sporoch, ktorých stranou bol žalovaný, žiadnu vedomosť. Napadnuté rozhodnutie sa tak javí aj ako prekvapivé a nepredvídateľné. Žalovaný zdôraznil, že postup súdu podľa § 181 ods. 2 CSP predstavuje jeho povinnosť, a teda je obligatórny, na rozdiel od úpravy Občianskeho súdneho poriadku, ktorý upravoval predbežné právne posúdenie veci iba ako fakultatívny postup súdu. Žalovaný s poukazom na doktrinálny výklad zdôraznil, že pokiaľ ide o predbežné právne posúdenie veci, na jeho základe musí byť stranám a ich zástupcom dostatočne zrejmé, aký výrok rozhodnutia vo veci samej možno očakávať

v nadväznosti na predbežné prejednanie sporu a prípravu pojednávania. Žalovaný poukázal podporne aj na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3MCdo/18/2010 zo dňa 17.02.2021, ako aj rozhodovaciu činnosť krajských súdov po nadobudnutí účinnosti Civilného sporového poriadku, z ktorej možno vyvodíť, že vada prvoinštančného konania spočívajúca v opomenutí povinnosti súdu podľa § 181 ods. 2 CSP sa niektorými odvolacími súdmi dokonca vyhodnocuje ako znemožnenie strane, aby uskutočňovala jej procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

22. Podľa žalovaného pokiaľ ide o meritórne závery súdu prvej inštancie obsiahnuté v napadnutom rozhodnutí, tieto možno vyhodnotiť ako celkom zjavne tendenčné v neprospech žalovaného a v prospech žalobcu a vo svojich dôsledkoch popierajúce základnú zásadu súkromného práva, že zmluvy sa majú dodržiavať. Napadnuté rozhodnutie je prejavom tzv. sudcovského aktivizmu, keď súd zasahuje nad rámec svojej právomoci do súkromných obchodno-závazkových vzťahov a do autonómie vôle zmluvných strán, ktorá požíva ústavnú ochranu a na spôsob priznaný pre spotrebiteľské právo aplikuje právo tak, aby to bolo vo výsledku v prospech žalobcu, žalobca však v tejto veci nebol a nie je slabšou stranou v spore, ale podnikateľským subjektom konajúcim tak ako žalovaný pri výkone svojej podnikateľskej činnosti. Súd prvej inštancie Zmluvu o dielo uzavretú medzi žalobcom a žalovaným účelovo interpretoval iba v prospech žalobcu, pričom napadnuté rozhodnutie je vo viacerých ohľadoch založené na značne mimoprávných, resp. právne pochybných konštrukciách, kde zrejme bol súd prvej inštancie vedený potrebou vyhovieť žalobnému nároku a dôvody pre takéto rozhodnutie sa nachádzali až dodatočne. Žalovaný poukázal aj na nález Ústavného súdu SR sp. zn. IV. ÚS 472/2021 z 18.01.2022 a žalovaný poukázal tiež na to, že to, že súd prvej inštancie sa neriadil zásadou „pacta sunt servanda“, celkom jasne deklaroval sám v úvahe obsiahnutej v bode 48 odôvodnenia napadnutého rozhodnutia. Uvedený myšlienkový pochod súdu prvej inštancie je aj do značnej miery nepochopiteľný, nakoľko súd prvej inštancie vôbec nezameriaval dokazovanie na okolnosti logického a racionálneho objasnenia zmyslu a účelu podmienok a dôvodov, pre ktoré zmluvné strany vniesli do úpravy vzájomných práv a povinností a žiadna zo strán sporu ani len nenamietala absenciu zmyslu či účelu zmluvne dohodnutých podmienok. Súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku ani bližšie nerozvádza svoju úvahu, čo konkrétne sa mu javí v obsahu Zmluvy o dielo medzi žalobcom a žalovaným ako bez logického a racionálneho zmyslu a účelu.

23. Podľa žalovaného odôvodnenie napadnutého rozhodnutia je vo viacerých smeroch nedostatočné, nezodpovedajúce ustanoveniu § 220 ods. 2 CSP a napadnuté rozhodnutie má charakter rozhodnutia v značnej miere arbitrárneho a svojvoľného, ktorého skutkové zistenia sú v extrémnom rozpore s vykonanými dôkazmi a ktorý neobsahuje prakticky žiadne adekvátne právne posúdenie, iba značne mimoprávne úvahy súdu prvej inštancie majúce sa opierať o všeobecne a vágne formulovaný „princíp zákonnosti a spravodlivosti“, „dobrú vieru“, „zásahu ekvity“, či zásadu poctivého obchodného styku alebo „hranice mravnosti“. Žalovaný poukázal na to, že súdu prvej inštancie boli predložené viaceré také dôkazy, o ktorých sa v odôvodnení napadnutého rozhodnutia ani len nez zmienil a celkom opomenutými dôkazmi boli predovšetkým listiny predložené žalovaným spolu s jeho vyjadrením zo dňa 07.04.2022 na preukázanie tvrdení žalovaného, ktoré zahrnul už v odpore proti platobnému rozkazu, a tože žalobcom vykonávané práce na diele žalobca uskutočňoval s nedostatočnou kvalitou a nedostatočnou odbornou znalosťou a nezodpovedajú tzv. normohodinám ustanoveným v danej oblasti, pričom nedostatky vykonávania diela na strane žalobcu boli žalovanému vytknuté i zo strany nemeckého odberateľa žalovaného na predmetnej stavbe a žalovaný týmito listinami preukazoval, že žalobca nepreukázal ani splnenie ďalšej hmotnoprávnej podmienky vzniku práva (nároku) na zaplatenie ceny diela podľa článku IV. bod 4.2 písm. a) Zmluvy o dielo, čiže riadne a bezvadné vykonávanie diela v súlade s potrebnou odbornou znalosťou a tomu zodpovedajúcimi normohodinami. Súd prvej inštancie tiež zjavne ponechal bez povšimnutia a náležitého vyhodnotenia, že žalobca dokonca sám pred súdom prvej inštancie výslovne uviedol, že si nevedol ani súpisy vykonaných prác a nikdy nedisponoval súpisom vykonaných prác, čo bolo v zjavnom a ničím nevysvetlenom rozpore s uzavretou Zmluvou o dielo, keď pokiaľ potom aj v tejto súvislosti ide o pojmy „dobrých mravov“, „ekvity“, „poctivého obchodného styku“, podľa žalovaného bolo hlboko nepoctivé zo strany žalobcu, že sa nikdy na miesto vykonávania diela ani osobne nedostavil, nechal práce vykonávať svojimi subdodávateľmi, ktorí zjavne nemali dostatočnú spôsobilosť na ich výkon a spôsobili žalovanému vo vzťahu k nemeckému odberateľovi škodu a ďalšie problémy.

24. Podľa žalovaného pokiaľ ide o skutkové závery a právne posúdenie veci, v prvom rade nemôže obstať záver súdu prvej inštancie, že to, čo žalobca predložil spolu so žalobou, čiže takmer nečitateľné listiny v nemeckom jazyku, predstavuje riadne súpisy skutočne vykonaných prác v zmysle uzavretej

Zmluvy. Žalovaný v priebehu celého konania argumentoval, že žalobca mu nikdy nepredložil na odsúhlasenie žiadne návrhy súpisov skutočne vykonaných prác s uvedením počtu hodín riadneho vykonávania diela, nebol nijako ustálený rozsah žalobcom skutočne vykonaných prác a žalovaný nemal v čase vykonávania prác ani vytvorený adekvátny priestor na prípadné námietky týkajúce sa kvality žalobcom deklarovaných prác, ktorých konkrétny rozsah žalobca nebol schopný žalovanému ani súdu predložiť. Ako tiež žalovaný opakovane uvádzal, to, čo žalobca doručil žalovanému spolu so žalovanými faktúrami, predstavuje len evidenciu dochádzky pracovníkov pre potreby nemeckého odberateľa, avšak predmetné listiny nie sú žiadne súpisy žalobcom skutočne vykonaných prác a vonkoncom z nich nevyplýva, ani čo konkrétne pracovníci žalobcu na stavbe uskutočnili, ani koľko hodín riadneho uskutočňovania diela im to trvalo. Takýto „podklad“ pre fakturáciu zo strany žalobcu preto bol a je aj absolútne neodkontrolovateľný a nepreskúmateľný. Podľa žalovaného je svojvoľné a neudržateľné konštatovanie súdu prvej inštancie v ods. 38 odôvodnenia napadnutého rozhodnutia, že vraj tzv. „šichtovnice, šichtovky“ predstavujú Zmluvou predpokladaný súpis vykonaných prác a ani z listov žalovaného z 15.12.2020 nijakým racionálnym výkladom nemožno usudzovať, že sporné listiny v nemeckom jazyku žalovaný uznal ako súpisy skutočne vykonaných prác, resp. ich návrhy, keď žalovaný v tom istom liste výslovne namietol, že tieto listiny nemajú náležitosti súpisov skutočne vykonaných prác, čo už súd prvej inštancie zjavne prehliadol.

25. Podľa žalovaného zo Zmluvy o dielo jednoznačne vyplývalo, že žalobca bol povinný predkladať žalovanému na odsúhlasenie návrh súpisu žalobcom skutočne vykonaných prác s uvedením počtu hodín riadneho vykonávania diela, a teda je zrejmé a nepochybné, že takáto listina mala obsahovať jednak súpis (popis) žalobcom skutočne vykonaných prác a jednak počet hodín riadneho vykonávania týchto prác. Je celkom nepatričné a popierajúce samotný zmysel a význam predmetných výrazov stotožňovať pojem „súpis skutočne vykonaných prác“ s evidenciou dochádzky pracovníkov na stavbe. Navyše evidencia (prehľad) dochádzky pracovníkov na stavbe nie je automaticky identická s počtom hodín riadneho vykonávania diela. Žalovaný považuje v tejto súvislosti upriamiť pozornosť odvolacieho súdu na bod 33 odôvodnenia rozsudku Krajského súdu v Žiline sp. zn. 13Cob/176/2021 z 20.04.2022. Keď Zmluva používa pojem „súpis skutočne vykonaných prác s uvedením počtu hodín riadneho vykonávania diela“, tak takýto podklad musí obsahovať aj vecný popis (spísanie) vykonaných prác, inak sa pojem „súpis vykonaných prác“ stáva úplne redundantným a v konečnom dôsledku substituovateľným za „evidenciu dochádzky“ stavebných robotníkov. Žalovaný nikdy nemal k dispozícii, ani si sám nezabezpečil súpis skutočne vykonaných prác žalobcom zodpovedajúci čl. IV. bod 4.4 Zmluvy, žalobca, ale ani nikto iný žalovanému takýto súpis nikdy neposkytol, čo žalobca napokon sám deklaroval na pojednávaní.

26. Žalovaný ďalej v odvolaní namietal, že súd prvej inštancie vychádzal pri rozhodovaní z listín v nemeckom jazyku, ktoré napriek opakovaným námietkam žalovaného neboli úradne preložené do slovenského jazyka. Takéto listiny nebolo možné vykonať ako listinné dôkazy a nebolo možné, aby na ne súd prvej inštancie v takejto podobe prihliadal, čo konštatoval aj súd prvej inštancie pri predbežnom právnom posúdení veci na pojednávaní dňa 22.10.2021, z ktorého dôvodu uložil žalobcovi povinnosť predložiť úradný preklad týchto listín, čo však už žalobca nikdy neučinil a čo súd prvej inštancie napokon v ods. 33. odôvodnenia nepochopiteľne aproboval. Navyše, uvedené listiny sú veľmi slabo čitateľné, čo žalovaný tiež v konaní namietal bez odzvy súdu prvej inštancie. Z uznesenia Najvyššieho súdu SR sp.zn. 7Cdo/16/2013 z 25.11.2013 jednoznačne vyplýva, že v civilnom súdnom konaní nemožné vykonať dokazovanie listinou v cudzom jazyku.

27. Podľa žalovaného však zásadné je, že aj keby žalovaný naozaj niekedy od žalobcu alebo od kohokoľvek iného disponoval návrhom súpisu skutočne vykonaných prác žalobcom s uvedením počtu hodín riadneho vykonávania diela, takýto súpis žalovaný nikdy neodsúhlasil, pričom mlčanie alebo nečinnosť sami o sebe neznamenajú prijatie návrhu. Súd teda nemôže posúdiť nejakú listinu ako odsúhlasenú žalovaným na základe toho, že žalovaný sa k nej s dostatočným odôvodnením nevyjadril.

28. Žalovaný v odvolaní tiež zdôraznil, že zmluvne upravená procedúra predkladania a schvaľovania súpisu skutočne vykonaných prác bola určitá, zrozumiteľná, objektívne splniteľná, nevyžadovala osobnú prítomnosť konateľa žalovaného na mieste vykonávania diela a žalobca neuviedol žiadne dôvody, pre ktoré v súlade s príslušnými zmluvnými dojednania nepostupoval. Nie je pritom pravdou, ako uvádza súd prvej inštancie, že vraj „zmluvné strany sa dohodnutým spôsobom predkladania a potvrdzovania týchto súpisov dôsledne neriadili“, uvedeným zmluvne dohodnutým postupom sa neriadil výlučne

žalobca, čo mu žalovaný nikdy žiadnym spôsobom neschválil. Podľa žalovaného súd prvej inštancie v ods. 51. odôvodnenia bez opory v konkrétnom dokazovaní uvádza, že vraj rozsah žalobcom vykonaných prác na predmetnom diele bol „verifikovaný zástupcom nemeckého investora“, uvedené nebolo ničím preukázané a žalovaný výslovne poprel, že by akákoľvek osoba bola zamestnancom, splnomocnencom, poverenou osobou žalovaného, či akoukoľvek inou osobou oprávnenou na konanie za žalovaného, pričom ani postavenie osôb podpísaných ako zástupcovia nemeckého odberateľa žalovaného nebolo v konaní preukázané.

29. Podľa žalovaného pokiaľ sa súd prvej inštancie vyjadruje k uskutočneným zálohovým platbám žalovaného, nevyvodzuje žiadne preskúmateľné právne závery. Žiadna z platieb žalovaného nemá označenie číslom niektorej faktúry žalobcu. Práve z toho, že žalovaný aj v čase, kedy už žalobca neoprávnené vystavil niektoré svoje faktúry, realizoval voči žalobcovi výslovne iba platby záloh, zreteľne vyplýva, že žalovaný faktúry žalobcu nikdy neuznal. Žalovaný poukázal aj na to, že žalované faktúry vrátil žalobcovi listami zo dňa 15.12.2020, pričom žiaden účinný právny predpis neustanovuje príjemcovi lehotu na vrátenie neoprávnené vystavenej faktúry a už vonkoncom nie takú, po uplynutí ktorej by sa nárok uplatnený faktúrou považoval za uznaný. Žalovaný zdôraznil, že strany dohodli hmotno-právnu podmienku pre vznik práva na zaplatenie ceny diela, ktorá sa v zmysle právnej teórie nepovažuje za podmienku podľa § 36 Občianskeho zákonníka, ale ide o tzv. nepravú podmienku, t.j. zmluvný predpoklad vzniku nároku na úhradu ceny diela. Absencia splnenia uvedenej podmienky potom spôsobuje, že nárok žalobcu na zaplatenie ceny diela nevznikol. Žalovaný poukázal aj na uznesenie Najvyššieho súdu ČR sp.zn. 23Cdo/2664/2010 z 25.10.2011.

30. Žalovaný odmieta akékoľvek tvrdenia o svojom údajnom nepoctivom konaní. To, že žalovaný odmieta zaplatiť žalované faktúry, ktoré považuje za neoprávnené a vystavené v rozpore s uzavretou Zmluvou, že tieto faktúry žalobcovi s príslušným odôvodnením vrátil a že od začiatku sporu sa voči žalobnému nároku bráni s konzistentnou argumentáciou založenou na dohodnutých zmluvných podmienkach, žiaden rozpor so zásadami poctivého obchodného styku nepredstavuje. Žalovaný v tejto súvislosti odkazuje aj na rozsudok Krajského súdu v Žiline sp.zn. 14Cob/56/2019 z 12.12.2019.

31. Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu navrhol rozhodnutie súdu prvej inštancie ako skutkovo a právne správne potvrdiť. Podľa žalobcu odvolanie žalovaného je veľmi rozsiahle, avšak odvolanie je skôr zhrnutie určitých výpovedí a vyjadrení, ktoré prebehli v súdnom konaní. Žalobca má za to, že z vykonaného dokazovania je nesporné, že práce žalobcom vykonané boli, boli vykonané na potrebnej, odbornej a kvalitatívnej úrovni, pretože zo strany žalovaného tieto práce neboli spochybnované a neboli ani namietané, že by vykonané neboli. Zo strany žalovaného nikdy nebola vykonaná žiadna reklamácia a žiadne vady neboli notifikované. Žalovaný preberal faktúry a dokonca na tieto faktúry plnil. Prvýkrát bola vrátená faktúra až potom, čo si žalobca uplatňoval nároky súdnou cestou, keďže žalovaný si svoje záväzky neplnil riadne a včas. Žalobca do konania predložil množstvo dôkazov, napríklad SMS komunikáciu s A. A. D., ktorý bol v konaní aj vypočutý a je zrejmé, že bol náležitým spôsobom zorientovaný v problematike. Je teda nesporné, že zo strany žalovaného boli sústavne predkladané prísluby na uhradenie faktúr. Žalovaný opakovane argumentuje, že sa mu nepredložili skutočne vykonané práce, avšak žalobca podotýka, že skutočne vykonané práce boli odsúhlasované priamo na stavbe osobami oprávnenými za nemeckého investora. Aj vykonané hodiny, tzv. šichtovnicu, ktorú žalobca predkladal žalovanému, bola podpísaná týmito oprávnenými osobami. Žalovaný nemal na stavbe ani zamestnanca, ktorý by od žalobcu vykonanú prácu preberal. Je taktiež nesporné, že zo strany nemeckého investora boli žalovanému dodávané protokoly o skutočne vykonaných prácach, pretože tieto slúžili ako podklad na fakturáciu pre žalovaného. To znamená, že na základe toho, čo žalobca vykonal a odovzdal nemeckému investorovi, nemecký investor odovzdal žalovanému a tento na základe týchto skutočností vystavoval svojmu nemeckému obchodnému partnerovi fakturáciu. Podľa žalobcu zo strany žalovaného ide iba o úskoky v snahe vyhnúť sa splneniu splatných záväzkov. Žalobca poukazuje, že aj v konaní vedenom na súde prvej inštancie pod sp.zn. 18Cb/13/2021 sa súd už s touto argumentáciou žalovaného vysporiadal. Žalovaný vo všetkých súdnych konaniach požíva rovnakú taktiku.

32. Podľa žalobcu zo strany žalovaného nie je záujem čokoľvek žalobcovi uhradiť, ale záujmom žalovaného je viesť súdne konanie a vyhnúť sa splneniu svojich splatných záväzkov. Žalobca zdôrazňuje, že samotný žalovaný uviedol, že súpisy vykonaných prác dostával od nemeckej strany. To znamená, že žalovaný mal presne vedomosť o tom, koľko prác bolo vykonaných. Žalobca predložil

žalovanému reálne vykonaných hodín, na ktorých sa nachádzal menný zoznam pracovníkov a počet hodín, ktoré vykonávali. Tento súpis hodín bol podpísaný zástupcom nemeckého investora, to znamená osobami, ktoré sa na stavbe reálne nachádzali. Zmluva uzavretá medzi žalobcom a žalovaným vychádzala z hodinovej sadzby, to znamená pre žalovaného bol podstatný počet odpracovaných hodín. Súpis skutočne vykonaných prác bol dôležitý pre nemeckého investora. Skutočnosť, že žalobcom tvrdené skutočnosti sa zakladajú na pravde potvrdzuje aj e-mail žalovaného zaslaný žalobcovi, v ktorom žiadal pri jednej faktúre o opravu počtu hodín, ktoré žalobca fakturoval a k tejto oprave skutočne aj došlo, pretože sa tam nachádzal preklep. To znamená, že samotný žalovaný aj týmto e-mailom potvrdil, že žalobca je v hodinovej sadzbe, a teda je podstatný rozsah vykonaných prác.

33. Žalobca poukázal na to, že nikdy nevystavil zálohovú faktúru, vždy vystavoval len „ostré“ faktúry. Aj pri týchto úkonoch je zrejmý úskok žalovaného a snaha vyhnúť sa plneniu si svojich záväzkov, keď už od začiatku špekuloval a úhrady označoval ako zálohy. Žalobca podotýka, že práce sa vykonali v zmysle Zmluvy o dielo zo dňa 19.06.2020, pričom zo strany žalovaného dochádzalo k preberaniu faktúru aj so súpisom prác. Zasláné faktúry a súpisy prác neboli nijakým spôsobom rozporované a rozporované začali byť až potom, čo si žalobca začal uplatňovať svoj nárok súdnou cestou. Súpisy reálne vykonaných prác mal žalovaný k dispozícii, k čomu sa aj priznal a čo potvrdil aj na pojednávaní konanom dňa 11.03.2022. Žalobca poukázal na to, že aj z vizitky, ktorú A. A. D. dal žalobcovi, vyplýva, že bol vo výstupe ako osoba oprávnený zastupovať žalovaného.

34. Dňa 16.09.2022 súd prvej inštancie žalovanému ako odvolateľovi doručoval vyjadrenie žalobcu k odvolaniu a umožnil mu vyjadriť sa k nemu v lehote do 10 dní. Písomnosti boli zástupcovi žalovaného (§ 110 ods. 1 CSP) doručené do elektronickej schránky dňa 01.10.2022. Žalovaný sa už vo veci písomne nevyjadril.

35. Súd prvej inštancie dňa 17.10.2022 predložil vec Krajskému súdu v Žiline na rozhodnutie o odvolaní.

36. Krajský súd v Žiline dňa 24.08.2023 s poukazom na § 470, § 471c, § 40, § 34 ods. 1, § 34 ods. 2 písm. b), § 22 CSP postúpil vec Krajskému súdu v Banskej Bystrici, keďže v súdnej veci ide obchodnoprávny spor.

37. Krajský súd v Banskej Bystrici s postúpením nesúhlasil a dňa 20.09.2023 podľa § 43 ods. 2 CSP predložil spis Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky ako spoločne nadriadenému súdu na rozhodnutie o príslušnosti.

38. Najvyšší súd SR uznesením sp. zn. 2Ndob/60/2023 zo dňa 14.12.2023, právoplatným dňa 31.01.2024, rozhodol, že príslušným na konanie a rozhodnutie o odvolaní je Krajský súd v Banskej Bystrici.

39. Krajský súd v Banskej Bystrici ako súd odvolací bol pri rozhodovaní o odvolaní viazaný rozsahom odvolania (§ 379 CSP) a odvolacími dôvodmi (§ 380 CSP). Pretože nebolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie a nevyžadoval to dôležitý verejný záujem, na prejednanie odvolania odvolací súd pojednávanie nenariadil (§ 385 ods. 1 CSP). Odvolací súd rozhodnutie verejne vyhlásil dňa 28.03.2024, keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozhodnutia oznámil na úradnej tabuli súdu a na webovej stránke Krajského súdu v Banskej Bystrici (§ 378 ods. 1 a § 219 ods. 1, 3 CSP).

40. Odvolací súd dokazovanie nezopakoval a nedoplnil, preto bol podľa § 383 CSP viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie.

41. Z obsahu spisu súdu prvej inštancie vyplýva, že žalovaný ako objednávateľ a žalobca ako zhotoviteľ uzavreli dňa 19.06.2020 v písomnej forme Zmluvu o dielo č. 16/06/2020, ktorej predmetom podľa čl. I. bolo vykonanie prípravných prác pre stavbu v rozsahu vymedzenom v tejto zmluve vrátane jej príloh s tým, že dielo sa uskutočňuje pre objednávateľa ako subdodávka a objednávateľ uskutočňuje stavbu pre hlavného objednávateľa, ktorým je Rud. Otto Meyer Technik GmbH & Co. KG, Aalen Nemecko (ďalej aj len „Zmluva“ alebo „Zmluva o dielo“).

V čl. II. Zmluvy strany upravili Termíny zhotovenia diela.

V čl. III. Zmluvy strany upravili Cenu diela tak, že:

- bod 3.2 zmluvné strany sa dohodli, že cena za dielo sa určí sa súčin hodinovej sadzby ceny diela podľa bodu 3.3 a počtu hodín riadne vykonávania diela zhotoviteľom na základe súpisu vykonaných prác písomne odsúhlaseného objednávateľom v zmysle bodu 4.4;

- bod 3.3 hodinová sadzba ceny diela je 20,- Eur.

V čl. IV. Zmluvy strany upravili Platobné podmienky tak, že:

- bod 4.1 objednávateľ zaplatí zhotoviteľovi cenu diela v častiach a za podmienok dohodnutých v tejto zmluve na základe faktúr vystavených zhotoviteľom podľa tohto článku zmluvy;

- bod 4.2 zhotoviteľ má právo na zaplatenie časti ceny diela za dva kalendárne týždne riadneho vykonávania diela, iba ak sú súčasne splnené nasledovné podmienky:

a) dielo bolo v riadnom období vykonané riadne a bez väd,

b) objednávateľ písomne odsúhlasil súpisy skutočne vykonaných prác zhotoviteľom v daných dvoch kalendárnych týždňoch vykonávania diela, v ktorých je výslovne uvedený počet hodín riadneho vykonávania diela;

- bod 4.3 zhotoviteľ je oprávnený vystaviť faktúru na zaplatenie časti ceny diela iba po splnení podmienok podľa bodu 4.2;

- bod 4.4 podkladmi pre vystavenie faktúry zhotoviteľa na zaplatenie časti ceny diela za príslušné dva kalendárne týždne riadneho odsúhlasovania sú súpisy skutočne vykonaných prác zhotoviteľom za podmienky, že sú výslovne písomne odsúhlasené objednávateľom a že je v nich uvedený počet hodín riadneho vykonávania diela a príslušná časť ceny diela, ktorá je predmetom fakturácie. Zhotoviteľ je povinný predložiť objednávateľovi na odsúhlasenie návrh súpisu skutočne vykonaných prác v dostatočnom časovom predstihu umožňujúcom kontrolu správnosti predloženého súpisu, a to prostredníctvom elektronickej pošty na emailovú adresu E. vždy do 12.00 hod. utorok nasledujúceho kalendárneho týždňa za práce vykonávané v predchádzajúcom kalendárnom týždni. Objednávateľ je oprávnený vyžadovať od zhotoviteľa predloženie ďalších podkladov potrebných na overenie správnosti predloženého návrhu súpisu. Objednávateľ je taktiež oprávnený vrátiť zhotoviteľovi predložený návrh súpisu vykonaných prác na opravu alebo prepracovanie; zhotoviteľ je v takom prípade povinný uskutočniť opravu alebo prepracovanie návrhu súpisu vykonaných prác v súlade s pokynmi objednávateľa. Za písomné odsúhlasenie súpisu vykonaných prác sa považuje výlučne podpísanie súpisu vykonaných prác na znak jeho správnosti konateľom objednávateľa alebo osobou na to splnomocnenou od konateľa objednávateľa.

V čl. VI. zmluvné strany upravili Práva a povinnosti zmluvných strán tak, že:

- bod 6.8 zhotoviteľ je povinný doručiť objednávateľovi prostredníctvom elektronickej pošty na emailovú adresu E. vždy do 12.00 hod. utorok nasledujúceho kalendárneho týždňa návrh súpisu skutočne vykonaných prác s uvedením počtu hodín riadneho vykonávania diela za predchádzajúci kalendárny týždeň, ktorý slúži ako podklad na písomné odsúhlasenie súpisu skutočne vykonaných prác objednávateľom.

42. Žalobca na základe zmluvy o dielo č. 16/06/2020 zo dňa 19.06.2020 a písomne odsúhlaseného súpisu skutočne vykonaných prác zo dňa 06.07.2020 za elektroinštalačné práce na projekte Neubau Feuerwehrhaus, 55218 Ingelheim, Nemecko fakturoval žalovanému faktúrou č. 50055 zo dňa 25.08.2020 sumu 12.600,- Eur, faktúrou č. 20062 zo dňa 05.09.2020 sumu 7.080,- Eur, faktúrou č. 20069 zo dňa 21.09.2020 sumu 5.800,- Eur a faktúrou č. 20074 zo dňa 05.10.2020 sumu 7.800,- Eur, keď prílohou každej faktúry boli za príslušné časové obdobia listiny označené ako BAUTAGEBUCH für 1 Woche.

43. Listami zo dňa 15.12.2020 žalovaný žalobcovi vrátil predmetné faktúry.

44. Podľa § 536 ods. 1 Obchodného zákonníka zmluvou o dielo sa zaväzuje zhotoviteľ vykonať určité dielo a objednávateľ sa zaväzuje zaplatiť cenu za jeho vykonanie.

45. Podľa § 548 ods. 1 Obchodného zákonníka objednávateľ je povinný zaplatiť zhotoviteľovi cenu v čase dojednanom v zmluve. Pokiaľ zo zmluvy alebo z tohto zákona nevyplýva niečo iné, vzniká nárok na cenu vykonaním diela.

46. Podľa § 265 Obchodného zákonníka výkon práva, ktorý je v rozpore so zásadami poctivého obchodného styku, nepožíva právnu ochranu.

47. Odvolací súd preskúmal vecnú správnosť napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie v rozsahu odvolania žalovaného a z odvolacích dôvodov uvedených žalovaným v podanom odvolaní a len podľa obsahového vymedzenia žalovaným tvrdených dôvodov nesprávnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie a dospel k záveru, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k správnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvej inštancie o splnení peňažnej povinnosti žalovaného v sume 21.360,- Eur s príslušenstvom vychádza zo správneho právneho posúdenia veci a v konaní na súde prvej inštancie odvolací súd nezistil porušenie práva na spravodlivý proces, nezistil inú vadu konania a ex offo nezistil ani vady týkajúce sa procesných podmienok.

48. Odvolací súd sa podľa § 387 ods. 2 CSP v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie a len na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia a s poukazom na obsahové vymedzenie podaného odvolania dopĺňa ďalšie dôvody, pričom vyhodnocuje iba tie námietky a argumenty, ktoré majú význam pre rozhodnutie (napr. Nález Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 78/95 zo dňa 16.03.2005).

49. K odvolacej argumentácii žalovaného týkajúcej sa nedostatočného predbežného právneho posúdenia veci súdom prvej inštancie, odvolací súd udáva, že Civilný sporový poriadok v ustanovení § 181 upravuje úkony a postup strán a súdu po otvorení pojednávania, pričom v odseku 2 tohto zákonného ustanovenia upravuje, že po prednese žaloby žalobcom a vyjadrení žalovaného k prednesu žalobcu, súd určí, ktoré skutkové tvrdenia sú medzi stranami sporné, ktoré skutkové tvrdenia považuje za nesporné, ktoré dôkazy vykoná a ktoré dôkazy nevykoná a súd tiež uvedie svoje predbežné právne posúdenie veci, to neplatí, ak tak už postupoval pri predbežnom prejednaní sporu.

50. V súdnej veci súd prvej inštancie predbežné prejednanie sporu nenariadil (§ 168 a nasl. CSP), ale nariadil pojednávanie na prejednanie veci samej (§ 177 ods. 1 CSP) a i keď je pravda, že v zápisnici o prvom pojednávaní konanom dňa 22.10.2021 súd prvej inštancie uviedol iba zápis v znení: „Na to bolo postupom podľa ustanovenia § 181 ods. 2 CSP uvedené, ktoré skutočnosti sú medzi stranami sporné, ktoré nesporné, ktoré dôkazy budú vykonané a súd uvádza predbežné právne posúdenie veci.“, avšak zo záznamu vyhotoveného technickým zariadením určeným na zaznamenávanie zvuku z pojednávania konaného na súde prvej inštancie dňa 22.10.2021 odvolací súd zistil, že súd prvej inštancie s ohľadom na dovtedy uplatnené prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany predbežné právne posúdenie veci uviedol. Napokon, ani žalovaný v odvolaní nenamietal, že by si súd prvej inštancie nespĺnil povinnosť uviesť predbežné právne posúdenie, ale namietal, že až do vyhlásenia napadnutého rozhodnutia nebolo možné žiadnym spôsobom predvídať právne závery súdu prvej inštancie rozsiahlo uvádzané v napadnutom rozhodnutí. Pre úplnosť veci odvolací súd na tomto mieste tiež udáva, že pojednávanie vo veci samej je procesným úkonom, pri ktorom súd koná so stranou a vykonáva dokazovanie, a teda v súlade s § 98 ods. 1 CSP o pojednávaní sa obligatórne vyhotovuje záznam technickým zariadením určeným na zaznamenávanie zvuku a spísanie zápisnice o pojednávaní je v zmysle § 99 ods. 1 CSP len fakultatívne, a preto nebolo potrebné, aby súd prvej inštancie do zápisnice o pojednávaní v podrobnostiach zaznamenával postup a úkony súdu podľa §181 ods. 2 CSP, rozhodujúce bolo, že takýto postup súdu prvej inštancie dodržal a úkony v zmysle § 181 ods. 2 CSP realizoval, čo nepochybne vyplýva zo záznamu vyhotoveného technickým zariadením určeným na zaznamenávanie zvuku.

51. Súd prvej inštancie teda na prvom pojednávaní vo veci samej konanom dňa 22.10.2021 uviedol smerovanie v konaní a dokazovaní a uviedol, na ktoré skutočnosti dokazovanie bude vykonávané, ktoré skutočnosti sú sporné a nesporné a hoci výslovne neuviedol v podrobnostiach právne závery tak, ako ich uviedol v napadnutom rozhodnutí na jeho odôvodnenie, odvolací súd je toho názoru, že súd prvej inštancie svojim postupom nezaťažil konanie inou vadou, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, keď ako bude ďalej uvedené, v kontexte odvolacej argumentácie žalovaného odvolací súd vyhodnotil rozhodnutie súdu prvej inštancie ako vecne správne a súd prvej inštancie neporušil ani právo žalovaného na spravodlivý proces, keď ako bude ďalej uvedené, ani skutkové tvrdenia a právne argumenty uvedené v odvolaní neboli spôsobilé zvrátiť vecnú správnosť napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie. Ustanovenie § 181 ods. 2 CSP je totiž potrebné vnímať v celom jeho kontexte a zmysle, a preto súd prvej inštancie už tým, že určí, ktoré skutkové tvrdenia sú medzi stranami sporné a ktoré považuje za nesporné a určí, ktoré dôkazy vykoná a ktoré dôkazy nevykoná, určí ďalšie smerovanie konania a pojednávania, a teda zameria procesnú aktivitu strán na skutočnosti, ktoré budú posudzované a vyhodnocované. Postup v zmysle § 181 ods. 2 CSP tak nie je možné

stotožňovať s tým, ako v konečnom dôsledku mieni súd meritórne vo veci rozhodnúť a na základe akých skutkových a právnych záverov toto svoje rozhodnutie odôvodniť, pretože uvedené má miesto až v rámci meritórneho rozhodnutia.

52. Aj Najvyšší súd SR vo svojej rozhodovacej činnosti opakovane konštatoval, že ani prípadné porušenie ustanovenia § 181 ods. 2 CSP nelimituje stranu sporu pri realizácii jej procesných práv a z hľadiska práva na spravodlivý súdny proces takýmto prípadným porušením nedochádza k intenzite dosahujúcej až ústavno-právny rozmer, s následkom porušenia práva na spravodlivý proces a najvyššia súdna autorita tiež konštatovala, že ak sa toto zákonné ustanovenie nedodrží, nemá to žiaden priamy vplyv na možnosť vylúčenia strany sporu z jej procesných práv, ktoré jej Civilný sporový poriadok priznáva a porušenie tohto ustanovenia žiadnym spôsobom nediskvalifikuje stranu sporu, napr. v práve zúčastniť sa pojednávania, robiť prednesy, navrhovať dôkazy, vyjadrovať sa k vykonaným dôkazom, v práve na záver pojednávania zhrnúť svoje návrhy a pod. (napr. rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Obdo/10/2022 zo dňa 14.06.2023). Žalovaný pritom bol v celom konaní na súde prvej inštancie odborne právne zastúpený advokátom vykonávajúci advokáciu ako konateľ spoločnosti s ručením obmedzeným a podľa článku 11 ods. 3 Základných princípov CSP platí, že kto sa v styku so súdom alebo verejne prihlási k určitej profesijnej odbornosti, považuje sa za schopného konať s náležitou znalosťou veci spojenou s touto odbornosťou, pričom k náležitej znalosti patrí aj dôsledné uplatňovanie prostriedkov procesného útoku a procesnej obrany.

53. Pokiaľ potom žalovaný v odvolacej argumentácii poukazoval na iné konania vedené na súde prvej inštancie a na Krajskom súde v Žiline ako súde odvolacom, v ktorých stranou v procesnom postavení žalovaného bol žalovaný, len samotná okolnosť, že v iných konaniach boli žaloby proti žalovanému zamietnuté, nemohla zakladať prekvapivosť rozhodnutia v súdnej veci, keď ako správne konštatoval súd prvej inštancie, aj odvolací súd udáva, že súdy vždy rozhodujú podľa konkrétnych skutkových okolností tej ktorej veci, podľa stranami uplatnených prostriedkov procesného útoku a prostriedkov procesnej obrany a v rozsahu splnenia povinnosti tvrdenia a dôkaznej povinnosti strán. Odvolaciemu súdu sa pritom objektívne podarilo dohľadať nielen žalovaným uvádzané súdne rozhodnutia, ale tiež rozhodnutie Okresného súdu Žilina č.k. 18Cb/13/2021-163 zo dňa 22.10.2021, v ktorom stranou sporu bol nielen žalovaný, ale aj žalobca, pričom predmetom konania bol nárok žalobcu na zaplatenie ceny diela z totožnej Zmluvy o dielo zo dňa 19.06.2020, avšak za iné obdobie, konkrétne obdobie predchádzajúce nároku uplatnenému v tejto súdnej veci, pričom súd prvej inštancie žalobe žalobcu vyhovel a rozhodnutie súdu prvej inštancie bolo potvrdené Krajským súdom v Žiline ako súdom odvolacím rozhodnutím sp. zn. 13Cob/41/2022 zo dňa 30.11.2022. Rozhodnutie súdu prvej inštancie pritom bolo vydané v časovom predstihu pred napadnutým rozhodnutím súdu prvej inštancie.

54. Vzhľadom na uvedené odvolací súd uzatvára, že odvolacia námietka žalovaného, že došlo k inej vade konania, či porušeniu práva na spravodlivý proces v dôsledku nedostatočného predbežného právneho posúdenia veci súdom prvej inštancie, nie je dôvodná.

55. K odvolacej argumentácii žalovaného, že súd prvej inštancie neakceptoval základnú zásadu obchodného záväzkového práva, že zmluvy sa majú dodržiavať a napadnuté rozhodnutie je prejavom tzv. sudcovského aktivizmu, odvolací súd udáva, že túto odvoláciu argumentáciu žalovaný uviedol s poukazom na ods. 48 odôvodnenia napadnutého rozhodnutia, v ktorom súd prvej inštancie uviedol, že: „V kontexte všetkých vyššie uvedených skutočností súd pri zisťovaní a formovaní odpovede na otázku, čo je konkrétnym právom v prejednávanej veci, musel brať zreteľ na základný hodnotový činiteľ, ktorý musí byť súdom rešpektovaný v jeho maximálnej miere, a to princíp zákonnosti a spravodlivosti. Pri hľadaní práva je podľa názoru konajúceho súdu potrebné vychádzať z individuálnych okolností každého jednotlivého prípadu. Súčasťou dobrých mravov je rovnako tzv. „dobrá viera“, a to v zmysle poctivosti a povinnosti splniť záväzok, ktorý strana uzatvorením zmluvy na seba dobrovoľne preberá. Pri posudzovaní správania sa strán súd hodnotil dve roviny, a to poctivosť vlastného konania a dôveru v poctivosť druhých. Súkromné právo je založené o.i. na zásade zákazu zneužitia subjektívnych práv, ktorá zásada je výrazom zásady ekvity vyjadrenej v ust. § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého ustanovenia výkon práv v rozpore s dobrými mravmi nesmie bez právneho dôvodu zasahovať do práv a oprávnených záujmov iných, ktorá zásada je aplikovateľná aj na oblasť obchodnoprávných vzťahov. Keďže súd nie je viazaný ani doslovným znením zákona, o to viac nie je viazaný doslovným znením zmluvy, pričom v zmysle judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky je súd oprávnený, ba dokonca je povinný sa odchýliť nielen od textu zákona, ale aj zmluvy, ak si to vyžaduje účel

zákona alebo požiadavka ústavne súladného výkladu zákona a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov. Súd je toho názoru, že striktným trvaním na formálne upravených podmienkach vzniku práva na zaplatenie ceny diela bez logického a racionálneho objasnenia zmyslu a účelu týchto podmienok a dôvodov, pre ktoré zmluvné strany tieto vniesli do úpravy vzájomných práv a povinností, a od dodržiavania ktorých sa napokon do momentu vzniku sporu odchyľili, by v pomeroch konkrétnej prejednávanej veci bol vytvorený stav vedúci k doslovnej arbitrárnej aplikácii jednotlivých zmluvných ustanovení s výsledkom prísne formálneho a zjavne nespravodlivého rozhodnutia danej veci.“

56. Vzhľadom na citovaný ods. 48 odôvodnenia napadnutého rozhodnutia, odvolací súd nesúhlasí s argumentáciou žalovaného, že to bol súd prvej inštancie, ktorý poprel základnú zásadu obchodného záväzkového práva o tom, že zmluvy sa majú dodržiavať, ale boli to žalobca a žalovaný ako zmluvné strany Zmluvy o dielo zo dňa 19.06.2020, ktorí od počiatku ich záväzkového vzťahu vznik nároku žalobcu na zaplatenie časti diela v stanovených intervaloch neviazali na zmluvne upravené podmienky podľa článku IV. Zmluvy, a teda ako uviedol aj súd prvej inštancie, od dodržiavania úpravy vzájomných práv a povinností sa od momentu vzniku odchyľili. Súd prvej inštancie Zmluvu nevykladal a ani v konaní nepostupoval v prospech žalobcu, ale súd prvej inštancie rozhodoval v súlade s praxou, ktorú strany medzi sebou zaviedli po vzniku záväzkového vzťahu založeného Zmluvou o dielo zo dňa 19.06.2020. Ak strany sporu od momentu vzniku záväzkového vzťahu založeného Zmluvou o dielo zo dňa 19.06.2020, a to tak žalobca v zmluvnom postavení zhotoviteľa, ako aj žalovaný v zmluvnom postavení objednávateľa, striktné nepostupovali podľa zmluvných dojednaní upravujúcich platobné podmienky, t.j. vznik nároku žalobcu na zaplatenie časti diela, bolo namieste konštatovanie súdu prvej inštancie, ktorému chýbala logika a racionalita v tom, že strany sa od momentu vzniku Zmluvy o dielo zo dňa 19.06.2020 od jej ustanovení odchyľili. Ak súd prvej inštancie mal za preukázané zmluvné dojednania strán a zároveň mal za preukázané ako v praxi zmluvné strany postupovali, nebolo potrebné, aby súd prvej inštancie tieto rozpory odstraňoval. Súd prvej inštancie pritom nekonštatoval, že by sa súdu prvej inštancie javil obsah Zmluvy o dielo medzi žalobcom a žalovaným ako bez logického a racionálneho zmyslu a účelu, ale súd prvej inštancie túto úvahu uviedol v kontexte toho, že zmluvné strany dohodli úpravu platobných podmienok v písomne uzavretej Zmluve o dielo, avšak od okamihu vzniku záväzkového vzťahu zaviedli medzi sebou inú prax. Žalobca a žalovaný ako zmluvné strany teda v rámci zmluvnej voľnosti ako základného princípu obchodných záväzkových vzťahov, nielenže najskôr dohodli úpravu odlišnú od zákonných predpokladov vzniku nároku zhotoviteľa na zaplatenie ceny diela, ale následne medzi sebou zaviedli prax odlišnú od zmluvných dojednaní, podľa ktorej praxe sa obidve zmluvné strany vedome správali a vedome konali od vzniku ich záväzkového vzťahu.

57. Pokiaľ potom žalovaný v odvolaní namietal, že sa tak správal iba žalobca, odvolací súd má za to, že v kontexte predchádzajúcej praxe strán trvajúcej od počiatku vzniku Zmluvy zo dňa 19.06.2020 ide o účelové a najmä nepreukázané tvrdenie žalovaného, keď zhodne so súdom prvej inštancie aj odvolací súd zdôrazňuje, že až dorúčením platobného rozkazu v súdnej veci sa žalovaný začal domáhať zmluvne dohodnutého postupu, ale od vzniku záväzkového vzťahu založeného Zmluvou o dielo zo dňa 19.06.2020 žalovaný ako objednávateľ si plnil voči žalobcovi svoj záväzok uhrádzať cenu diela, hoci žalobca svoj nárok zakladal na rovnakom postupe ako v súdnej veci. Žalovaný síce nikdy platby neoznačoval tak, že plní na konkrétne záväzky, avšak zároveň žalovaný ani len netvrdil, že v rozhodnom čase by mal proti žalobcovi iné záväzky než titulom čiastočných úhrad ceny diela podľa Zmluvy zo dňa 19.06.2020. Odvolací súd preto vyhodnocuje ako správny záver súdu prvej inštancie, že v konkrétnych okolnostiach súdnej veci zo strany žalovaného šlo o postup, ktorý je potrebné hodnotiť ako zjavné zneužitie práva.

58. Vzhľadom na uvedené odvolací súd uzatvára, že odvolacia námietka žalovaného, že napadnuté rozhodnutie je výsledkom sudcovského aktivizmu, nie je dôvodná.

59. K argumentácii žalovaného, že odôvodnenie napadnutého rozhodnutia nezodpovedá ustanoveniu § 220 ods. 2 CSP, odvolací súd udáva, že v konštatovanom zákonnom ustanovení § 220 ods. 2 CSP zákonodarca stanovil konkrétne zákonné požiadavky na obsah odôvodnenia súdneho rozhodnutia tak, aby z neho bola zrejmá jeho opodstatnenosť, zákonnosť a spravodlivosť, keďže odôvodnenie je tou časťou súdneho rozhodnutia, v ktorej súd vysvetľuje, akým spôsobom a z akých dôvodov dospel ku konkrétnemu rozhodnutiu. Odvolací súd si však nemohol nevšimnúť, že hoci žalovaný súdu prvej inštancie vytýka nedostatočné odôvodnenie napadnutého rozhodnutia, samotný žalovaný svoju odvoláciu argumentáciu v zásade uvádza len ako sumarizáciu rozhodnutí najvyšších súdnych

autorít alebo doktrínálneho výkladu k právu na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Ak žalovaný mal za to, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je nedostatočne odôvodnené, bolo potrebné, aby konkretizoval, s ktorými skutočnosťami a argumentmi relevantnými pre rozhodnutie sa súd prvej inštancie nevysporiadal. Z ustálenej judikatúry Ústavného súdu SR totiž vyplýva nielen, že odôvodnenie súdneho rozhodnutia nemusí odpovedať na každú námietku alebo argument, ale iba na tie, ktoré majú význam pre rozhodnutie a zostali sporné (napr. Nález Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 78/95 zo dňa 16.03.2005), ale z ustálenej judikatúry Ústavného súdu SR tiež vyplýva, že nejde o porušenie základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivý proces, ak súd nerozhodne podľa predstáv strany konania a jej nárokom nevyhoví, ak je takéto rozhodnutie súdu v súlade s objektívnym právom (napr. uznesenie Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 19/2019-11 zo dňa 16.01.2019).

60. Pokiaľ potom žalovaný v rámci námietky nedostatočného odôvodnenia súdu prvej inštancie vytykal, že boli predložené viaceré také dôkazy, o ktorých sa súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozhodnutia ani len nez zmienil, v konkrétnostiach žalovaný poukázal len na listinné dôkazy predložené žalovaným spolu s jeho vyjadrením zo dňa 07.04.2022 na preukázanie tvrdení žalovaného v odpore, že práce na diele žalobcu uskutočňoval s nedostatočnou kvalitou a nedostatočnou odbornou znalosťou a nezodpovedali tzv. normohodinám ustanoveným v danej oblasti, pričom nedostatky vykonávania diela na strane žalobcu boli žalovanému vytknuté i zo strany nemeckého odberateľa žalovaného na predmetnej stavbe a ktorými dôkazmi boli preklad č. 308/2022 z 06.04.2022 do slovenského jazyka emailu z 29.09.2020, preklad č. 307/2022 z 06.04.2022 do slovenského jazyka žiadosti o nápravu datovanej 25.09.2020 a preklad č. 302/2022 zo 04.04.2022 do slovenského jazyka zápisnice zo stretnutia konaného 24.09.2020. Ku konštatovaným listinným dôkazom odvolací súd udáva, že návrhmi na vykonanie dôkazov strana sporu plní svoju dôkaznú povinnosť. Dôkazná povinnosť strany sporu nadväzuje na povinnosť tvrdenia, keď povinnosť strán sporu označiť skutkové tvrdenia dôležité pre rozhodnutie vo veci a podprieť svoje tvrdenia dôkazmi patrí k základným princípom civilného sporového konania upraveným v čl. 8 CSP. Dokazovať v civilnom sporovom konaní je povinný každý, kto v spore niečo tvrdí, čo znamená, že v rámci procesnej obrany znáša povinnosť tvrdenia a tým pádom i dôkaznú povinnosť, aj žalovaný. Aby strana mohla splniť svoju zákonnú povinnosť označiť potrebné dôkazy, musí predovšetkým splniť svoju povinnosť tvrdenia. Predpokladom dôkaznej povinnosti je teda tvrdenie skutočností stranou, tzv. bremeno tvrdenia. Medzi povinnosť tvrdenia a dôkaznou povinnosť je úzka vzájomná väzba. Ak strana nesplní svoju povinnosť tvrdiť, t.j. povinnosť pravdivo a úplne uvádzať podstatné a rozhodujúce skutkové tvrdenia týkajúce sa sporu, potom pravidla ani nemôže splniť dôkaznú povinnosť (porovnaj: Najvyšší súd SR, sp. zn. 4Cdo/285/2008 z 24.02.2008). Žalovaný v odpore uviedol len všeobecné tvrdenia o tom, že žalobcom vykonávané práce na diele žalobcu uskutočnil s nedostatočnou kvalitou a nedostatočnou odbornou znalosťou a nezodpovedajú tzv. normohodinám ustanoveným v danej oblasti, pričom nedostatky vykonávania diela na strane žalobcu boli žalovanému vytknuté i zo strany hlavného objednávateľa – odberateľa žalovaného na predmetnej stavbe. Ak žalovaný v konaní na súde prvej inštancie neuviedol konkrétne tvrdenia o tom, aké vady dielo malo a kedy a aké nároky z väd si vo vzťahu k žalobcovi uplatnili, nebolo právom, ale ani povinnosťou súdu prvej inštancie, aby tieto tvrdenia zisťoval zo žalovaným označených a predložených dôkazov, a preto neobstojí námietka žalovaného v odvolaní, že súd prvej inštancie neodôvodnil, prečo tieto dôkazy nevykonal a ak ich vykonal, ako ich vyhodnotil.

61. Pokiaľ žalovaný v rámci námietky nedostatočného odôvodnenia súdu prvej inštancie tiež vytykal, že zjavne ponechal bez povšimnutia a náležitého vyhodnotenia, že žalobca dokonca sám pred súdom prvej inštancie výslovne uviedol, že si nevedol ani súpisy vykonaných prác a nikdy nedisponoval súpisom vykonaných prác, čo bolo v zjavnom a ničím nevysvetlenom rozpore s uzavretou Zmluvou o dielo, odvolací súd udáva, že súd prvej inštancie okrem zmluvných dojednaní vyhodnocoval aj prax, ktorú strany následne medzi sebou zaviedli a v tomto kontexte dospel k záveru, že žalobcovi vznikol nárok na cenu diela za zmluvne dohodnuté obdobia, a preto neobstojí námietka žalovaného, že na konštatované tvrdenie žalobcu neprihliadol a nevyhodnotil ho.

62. Vzhľadom na uvedené odvolací súd uzatvára, že odvolacia námietka žalovaného, že odôvodnenie napadnutého rozhodnutia je vo viacerých smeroch nedostatočné, nie je dôvodná.

63. K výhradám žalovaného v odvolaní k skutkovým záverom a právnomu posúdeniu veci súdom prvej inštancie, odvolací súd predovšetkým udáva, že v konaní nikdy nebolo sporné, že v čl. IV. Zmluvy si strany dohodli platobné podmienky tak, že právo žalobcu ako zhotoviteľa na zaplatenie

ceny diela za stanovené 2-týždňové obdobia Zmluva viazala na žalovaným ako objednávateľom písomne odsúhlasený súpis vykonaných prác, ktorý mal tvoriť prílohy faktúry a žalobca bol oprávnený vystaviť takúto faktúru až po riadnom vykonaní diela bez väd a po písomnom odsúhlasení súpisu vykonaných prác konateľom žalovaného alebo inou ním písomne splnomocnenou osobou. Súd prvej inštancie však pri rozhodovaní vzal náležitý zreteľ na prax, ktorú strany medzi sebou zaviedli, ako aj následné správanie tak žalobcu, ako aj žalovaného. Žalovaný napriek rozsiahlosti obsahového zdôvodnenia odvolania tieto zistenia a závery súdu prvej inštancie v zásade ani rozporuje a neoponuje im, ale naďalej zotrváva na svojej argumentácii tak ako ju už uvádzal v konaní na súde prvej inštancie a nárokuje si dodržanie zmluvných ustanovení pri posudzovaní dôvodnosti nároku žalobcu. Prečo však v predchádzajúcom období trvania Zmluvy už od jej uzavretia strany nepostupovali v zmysle zmluvných dojednaní, a teda prečo listiny priložené v nemeckom jazyku boli ako súpis postačujúce a prečo bolo postačujúce aj len doručenie týchto listín až spolu s faktúrami, žalovaný v odvolacej argumentácii neuvádza, hoci na týchto zisteniach a záveroch súd prvej inštancie ustálil čo do základu dôvodnosť nároku žalobcu na zaplatenie ceny diela. Žalovaný teda svojou odvolacou argumentáciou, napriek jej rozsiahlosti, v zásade nereflektuje na zistenia a závery súdu prvej inštancie, ani ich neoznačuje za nesprávne, ale opakuje tvrdenia a argumenty uvádzané v konaní na súde prvej inštancie a naďalej na nich zotrváva. Odvolací súd však vecnú nesprávnosť rozhodnutia súdu prvej inštancie posudzuje výlučne za základe odvolateľom tvrdených a obsahovo vymedzených dôvodov nesprávnosti, čo znamená, že je potrebné, aby odvolateľ konkretizoval, ktorý záver alebo zistenie súdu prvej inštancie je nesprávne a prečo sú nesprávne. Účelom odvolacieho konania totiž nie je, aby odvolací súd opakovane vyhodnocoval tvrdenia a argumenty strán uvedené v konaní na súde prvej inštancie, ale účelom odvolacieho konania je posúdenie vecnej správnoti odvolaním napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie, a to výlučne podľa odvolateľom tvrdených a obsahovo vymedzených dôvodov nesprávnosti napadnutého rozhodnutia. Odvolateľ preto umožní odvolaciemu súdu prieskum vecnej správnoti napadnutého rozhodnutia len tým, že oponuje konkrétnym zisteniam a záverom súdu prvej inštancie, a teda v obsahovom vymedzení ním tvrdených dôvodov nesprávnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie nielen uvedie, ktoré zistenia a závery v rozhodnutí súdu prvej inštancie sú nesprávne, ale tiež konkretizuje prečo sú nesprávne. Napokon, aj z ustanovenia § 387 ods. 3 CSP vyplýva odvolaciemu súdu len povinnosť zaoberať sa tými podstatnými vyjadreniami strán prednesenými v konaní na súde prvej inštancie, s ktorými sa nevysporiadal v odôvodnení rozhodnutia súd prvej inštancie, aj to len v prípade, ak odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie ako vo výroku vecne správne potvrdzuje.

64. Pokiaľ potom žalovaný v odvolaní namieta, že nemôže obstáť záver súdu prvej inštancie, že to, čo žalobca predložil spolu so žalobou, čiže takmer nečitateľné listiny v nemeckom jazyku, predstavuje riadne súpisy skutočne vykonaných prác v zmysle uzavretej Zmluvy o dielo, odvolací súd udáva, že v konaní nebolo sporné, že od vzniku záväzkového vzťahu medzi stranami založeného Zmluvou o dielo zo dňa 19.06.2020, žalovaný v predchádzajúcich obdobiach svoje záväzky proti žalobcovi titulom úhrady ceny prác za dohodnuté časové obdobia dvoch týždňov, i keď s omeškaním, uhradil, pričom nebolo sporným, že prílohu faktúr, tak ako v súdnej veci, tvorili listiny v nemeckom jazyku tzv. šichtovnice. Samotný žalovaný pritom na základe žiadosti žalobcu o poskytnutie formulára na evidenciu odpracovaných hodín za týždenné obdobie predložil žalovanému emailom zo dňa 17.08.2020 práve tzv. šichtovky, a teda samotný žalovaný sa správal spôsobom, ktorému zodpovedala stranami zavedená prax po uzavretí Zmluvy o dielo zo dňa 19.06.2020. Ak by tzv. šichtovnice nemali tvoriť zmluvný podklad pre nárok žalobcu na zaplatenie ceny diela, nie je zrejmé, prečo vlastne žalovaný tieto formuláre poskytol. Šlo pritom o formuláre v nemeckom jazyku, na ktorých predtlačí v ľavom hornom rohu boli identifikačné údaje žalovaného pozostávajúce z obchodného mena a sídla. Samotný žalovaný teda žalobcovi tzv. šichtovnice doložil, doložil mu ich v nemeckom jazyku, a preto aj v týchto okolnostiach nemôže obstáť námietka žalovaného, že listiny v konaní neboli úradne predložené, keď strany, hoci boli obchodnými spoločnosťami založenými podľa slovenského práva, v záväzkovom vzťahu založenom Zmluvou o dielo zo dňa 19.06.2020 opakovane tieto listiny používali.

65. Žalovaný sa síce v konaní domáhal súpisu skutočne vykonaných prác, avšak žalovaný ani len netvrdil, že by žalobca v rozhodnom období na dielo nepracoval alebo že by rozsah vyúčtovaných hodín nezodpovedal výsledku, keďže strany dohodli cenu diela ako hodinovú sadzbu, pričom ako už bolo opakovane uvedené, od vzniku Zmluvy o dielo zo dňa 19.06.2020 postup nielen žalobcu, ale aj žalovaného, zodpovedal praxi, podľa ktorej podkladom na úhradu ceny diela za stanovené obdobia boli tzv. šichtovnice. Z čl. III. bod 3.2, čl. IV. bod 4.4 a čl. VI. bod 6.8 Zmluvy pritom nepochybne vyplývalo, že základom úpravy bol na viacerých miestach Zmluvy pojem „súpisy skutočne vykonaných prác“ spájaný

práve s počtom hodín vykonávaných prác, keď aj cena za dielo bola dohodnutá ako hodinová sadzba ceny diela.

66. V konaní rovnako nebolo sporným, že žalobca doručil do sídla žalovaného predmetné faktúry spolu s prílohami, ktorými boli tzv. šichtovnice, čo napokon potvrdil aj samotný žalovaný tým, že listami zo dňa 15.12.2020 žalobcovi predmetné faktúry vrátil. Žalovaný však ani v listoch zo dňa 15.12.2020 nepostupoval tak, ako to vyplývalo z článku IV. bod 4.4 Zmluvy, podľa ktorého žalovaný ako objednávateľ bol oprávnený vyžadovať od žalobcu ako zhotoviteľa predloženie ďalších podkladov potrebných na overenie správnosti.

67. Pokiaľ žalovaný namietal, že jeho platby poskytnuté žalobcovi neboli úhradou ceny diela, ale boli zálohami, odvolací súd udáva, že žalovaný ani len netvrdil, že v rozhodnom období by mal proti žalobcovi akýkoľvek iný peňažný záväzok, na ktorý by mal plniť, a preto v súlade s § 330 ods. 3 Obchodného zákonníka sa tieto platby započítavali na najskôr splatné záväzky žalovaného, ktorými boli záväzky z titulu ceny diela podľa Zmluvy o dielo zo dňa 19.06.2020.

68. V konkrétnych okolnostiach súdnej veci preto odvolací súd vyhodnocuje ako správny postup súdu prvej inštancie, ktorý rozhodoval o žalobou uplatnenom nároku s ohľadom na princíp zákonnosti a spravodlivosti pri poskytovaní súdnej ochrany s tým, že vzal náležitý zreteľ na prax, ktorú strany medzi sebou zaviedli po uzatvorení Zmluvy o dielo zo dňa 19.06.2020 a v súlade s ktorou postupoval a správal sa aj žalovaný, a to až do doby doručenia platobného rozkazu v súdnej veci.

69. Vzhľadom na uvedené odvolací súd uzatvára, že odvolacia námietka žalovaného týkajúca sa skutkových záverov a právneho posúdenia veci súdom prvej inštancie, nie je dôvodná.

70. Žalovaný podal odvolanie proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie aj rozsahu závislej tretej výrokovej vety o náhrade trov konania, avšak žalovaný neuviedol žiadnu odvolaciu argumentáciu, prečo v tomto rozsahu považuje rozhodnutie súdu prvej inštancie za nesprávne, a teda žalovaný osobitne neumožnil odvolaciemu súdu prieskum napadnutého rozhodnutia v rozsahu závislej tretej výrokovej vety.

71. Vzhľadom na uvedené odvolací súd dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie v prvej výrokovej vete vo veci samej, ako aj v závislej tretej výrokovej vete o náhrade trov konania, o ktorých súd prvej inštancie rozhodoval podľa pomeru úspechu vo veci, je vecne správne, preto ho podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

72. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodoval podľa § 396 ods. 1, § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP a žalobcovi, ktorý mal v odvolacom konaní plný úspech, priznal proti žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%. O výške trov odvolacieho konania rozhodne podľa § 262 ods. 2 CSP súd prvej inštancie samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

73. Rozhodnutie odvolacieho senátu bolo prijaté v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je odvolanie prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP). Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).